

הרצב"א, דמוכרים דשחיה מוהר קודם קידוש, אם כן שפיר כחז דשעומה סגי, ומשום דמוכרים ענ מה שכתב הש"ר מקולי, ואין שיהיה עכ"פ ריכז דשחיה מלוא נוגמיו דהוי שיעור קידוש, אף דלא כיו במקום סעודה, גם להרצ"ח אליבא דהש"ר מקולי ינכח אסור, וא"כ זה שייך ג"כ בקידוש על שחר משקין, אם כיו חמר מדינה, דשרי לקדש עניו, אף דלוי יולא כיו במקום סעודה, מכל מקום בהש"ר מקולי מוהר, וא"כ כל זה יש לפרש לנקל בעת הליך ג"כ, ואחרי החישוב בפסוקים מלמדי כן בחי עין ולקח (קלואוה חלח"ה ס"י יצ"ב), ולדוד חממת עשמים ה"ל, בעת הדחק לנמקן בשחיות בקידושא רכב על שני כוסות של שחר, או אכילת פירות, משום קידוש במקום סעודה, והנהי ידירו דשחיה כה"י

יצחק יעקב ווייס

הבא"ע שם (ס"א) במוסגר, דחולק על הב"א, באם לין קטן ולריר נכחות כשעור, והא"כ כחז דשעומה בעלמא סגי, ובס"י דה"ה (ס"י ס"ט) הרבה להקשות על זה, דמשום ה"ה, דשעומה סגי, דסומכין על מה שכתב הש"ר מקולי הכינוי כה"י, ולמאורח ל"ל בדעת הש"ר מקולי דאף דאסור נעשים קודם קידוש, היינו אם לא קידש כלל, אלב אם קידש אף שנה היה במקום סעודה מוהר (דכא דקיי"ל לין קידוש אלא במקום סעודה, היינו נענין אם רואה לנכוח בבית אחר, לרין לקדש שניה, אלב עכ"פ מהני הקידוש נכחות שם), ואם היינו עכ"פ אם שחיה כמלוא נוגמיו, דהוא רוב דשעומה, דאם לא כן לא הוי קידוש כלל כמבואר (בס"י דה"ה) עיי"ש (במציא ס"ק יצ"ב), והוי כעומס קודם קידוש, ואיסור נמור הוא עיי"ש, והנה"ל כפי מה שכתב במהש"ק בכונת הש"ר מקולי והא"כ בשם

סימן עד

בהנחת אוכל בשבת ויום טוב

וינער אח"כ את הכלי לכלי אחר, אלב לא יעברנו דרך מריסא וכי עיי"ש, ועי' גם בשל"י שפסדי הרי"ף שם שכתב, אלב אם הוא רך שרו לו נכחות בחורוד אפילו הרבה בנה אחת, והוא שיתן הכחות ואח"כ החומות היפוך מה שטעב בחול, וכן יראה דעת הכור אורח חיים (סימן ש"א), אלא שלא הכיר כלל שבחמישה בך חלשך חרוד עיי"ש, הרי שכתבן גם כן שבחמישה בחורוד הוא ממלאי השניו, ואם כן ש"מ שאחר השניו נתינה לרין עוד שניו בניבול, ואך הרי"ה ס"ל ששניו הוא על ידי שחי וערב בחורוד, והבה"ד ס"ל גרודא שהשניו שיערב בלחצו או על ידי הניסור בכלי עומה, אף רוב הפוסקים לא בחזירו חומתה הרי"ה, וכמו שכתב בניבול הלכה, וכמו שכתב השל"י בגמורים בעלמא ג"כ, ויחידה על המהגר בחורוד שלא הביא מדבריו בכלי עומה, אף רוב הפוסקים לא בחזירו חומתה

(ג) אך אף אם נתיח כן לרין עוד שניו בניבול, מ"מ מה שכתב דלא סגי השניו דלא יערב בנה, ומשום דמפרש מה דאיתא (בדף ק"ח) לענין חרוד ובהניח ופוס' בין ביד בין בכלי, לאו למימרא דלעברו בכה שרי, אלא דוקא נעשרו בכלי עומה הוא דשרי, ע"ז שפיר הכיר כה"י דמשמעות דברי הרי"ף והרא"ש אורח חיים א' חמשת כן, אלא בכה נמי שרי, והוא שלא יסורף בנה, ואף הרי"ף והמהדרין שכתבו כן כדי לישב תמוהל דיון על פי הירושלמי, מכל מקום הרי"ף דשעומה לא ס"ל כה"י ישבא, דס"ל דלית הלכחא כרבי דנתינת מים זה גבינו עיי"ש בנ"ב, וגם הרי"ה כפי שמונה דבריהם בנ"ב יב"ח שם לא הכירו משניו נתינת עיי"ש, (ובזה נפרש על דברי הרי"ה בנ"ב ע"ז, דבזה וי"א דלא יערב בכה וכו', א"ז ומדבריו סוף פ' חולין, א"ז כן לפי ד' הב"ח, אלא מקורו בחי"ד), (ד) ובזה נראה דבדיוק כחז הב"י שם, בנ"ב, נמצא וי"א שכתב לפסוק בנ"ב לחול הקרין, לרין שיעשה בשבת בלילה רכב, והוא החומת חמיה, ואחר כך הקרין, שלא כדרך שטעב בחול, יולא יערב בכה, או אוחז דמלך עומה ומשעב אוחז, וא"כ י"א אפילו נשת הרמ"א דמלך עכ"פ שניו באכילת חמיה, בכה שומכין נשפית בשבת לון דק דק ע"ס קטואין וכו' ופוסקין אח"י חומת לחוכו, ואין עירובא שום שניו, והלא דבאן לא החמיר כמו בקרין

יום א' י"ו למנכ"ה, תש"א לפ"ק מנחת יצ"ו

לכבוד הרב וכי' מהר"ר שאול ווגשל ג"י, גייטסדע יצ"ו.

אחדשתי'ה, כעת לקחתי לי מעט פנאי לעיין בשאלותיו בנוגע לחבורו בטיפול בילדים, אשר רצונו להוציא לאור בקרוב. מה ששאל, איך לעשות השינוי כשמעב"ר בלילה רבה, במקום שא"א לערב באצבע, או לערות מכיל אל כלי.

(ה) הנה כבר אמרתי לו פל"ס, וכעת הניי לחזק דברי, שאחר שיעשה השניו נתינת האוכל והמשקל לחול הכלי, ויכל נשפית השניו ה"י על ידי הערובת בלחצו שלא כהרגנו בחול, ורק שלא יערב בכה, ופערט כשאלו עוסק רק כדי להרין לנכוח לאחר, ושעומה חס"ד מקור וחומתו, זו, להרין שניו ב', הוא מדברי חס"ד (ס"י יצ"ב) דכח, דנראה דאפילו בבניבול רכב, לרין אחר כך לערב בכלי עומה או בלחצו, דלתיבא דמ"ד דנתינת מים לא משום בניבול, אם כן לא מהני דעניו שניו נתינת כמלכא בתחילה, דאכתי לא עניד מלכא עד שוגבל ונענין שניו בניבול עיי"ש, והרי כתב עני חומות, א' דלא מהני דעניו שניו נתינת כמלכא בתחילה לחוד, וכו', דהשניו בניבול יחי על ידי עירוב בכלי עומה או בלחצו, וכ"כ הרמ"א בנ"ב (ס"י ש"א ס"ט י"ז), והנה משמעות הפוסקים הרי"ף והרא"ש והש"ע בשחיתת מוהר דמוהר נתינת הקמח חמיה, בלא שום שניו אחר כך, וכמו שכתבנו בזה דבריהם (ב"י ש"א ס"ק), וגם בחורוד ובהל"ס ופוס', דלא חומר שניו נתינת בכלי (דק החס"ד וש"ע חידשו זחא אליבא דרבי) ונכר שניו בניבול, מכל מקום לא כתבו כן דלא יסורף לערב בכה, אלב יוכל להיות גם בכה, ועיין בזה בדברי כה"י והב"ח ודבריהם שם.

(ו) והנה חומתא ה"י ית מקור נדבריו, גם בדברי הרי"ה שכתבנו בזה (ויחול שח ק"ו ע"א), על הא דלתיבא שם, ופוסקין נשפית את השחית בשבת, והוא נתינת השחית שהוא הקליא בבני, ואחר כך יתן בו חומת ויערוב שחי וערב בחורוד או ביולא בו בלי הניעט בשבת,